

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 20 grudnia 2023 r. w sprawie T-55/21, Stadtwerke Leipzig GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 marca 2024 r. przez Stadtwerke Leipzig GmbH

(Sprawa C-172/24 P)

(C/2024/2743)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Stadtwerke Leipzig GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, i T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylene wyroku Sądu z dnia 20 grudnia 2023 r., Stadtwerke Leipzig GmbH/Komisja (T-55/21) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 września 2019 r. w przedmiocie koncentracji „E.ON/innogy” (Sprawa M.8870, Dz.U. 2020, C 379, s. 16);
- tytułem żądania ewentualnego i w każdym razie, przekazanie sprawy T-55/21 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-55/21 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na pięciu zarzutach:

Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a mianowicie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (¹). Sąd niesłusznie zrezygnował z zastosowania art. 101 TFUE ze względu na rzekomy skutek w postaci zablokowania art. 21 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, nie uwzględnił dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w celu wykazania istnienia porozumienia o znamionach zmowy między E.ON i RWE oraz naruszył prawa proceduralne poprzez nieuwzględnienie okoliczności faktycznych przedstawionych przez wnoszącą odwołanie.

Po drugie, Sąd niesłusznie nie uznał przedmiotu postępowań administracyjnych M.8870, M.8871 i B8-28/19 za integralne części jednej koncentracji, które należy obowiązkowo zbadać w ramach postępowania w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, i w ten sposób błędnie zastosował art. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Z jednej strony wykluczone zostało wejście RWE do E.ON na poziomie 16,67 %. Z drugiej strony błędnie zinterpretowano pojęcie koncentracji w rozumieniu art. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw w związku z motywem 20 tego rozporządzenia.

Po trzecie, Sąd naruszył art. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw poprzez przyjęcie błędnej definicji rynku, dokonanie błędnej oceny skutków koncentracji, błędne określenie ram czasowych prognozowania, a także dokonanie błędnej kwalifikacji zobowiązania.

Po czwarte, zaskarżony wyrok zawiera oczywiste nieścisłości, a nawet przeinaczenia okoliczności faktycznych, ze względu na które złożono również wniosek o sprostowanie tego wyroku.

Wreszcie, po piątę, Sąd narzucił zbyt wygórowany standard dowodu, wymagając w różnych miejscach, w związku z dowodzeniem popełnienia oczywistych błędów w ocenie, stwierdzając, że wnosząca odwołanie powinna była przedstawić wyniki nieprzeprowadzonych przez Komisję dochodzeń oraz dowody księgowe dotyczące konkretnych wyników, do jakich doszłaby Komisja, gdyby przeprowadziła prawidłową analizę. Ponadto Sąd naruszył zasady dotyczące rozkładu ciężaru dowodu, oddalając złożony przez wnoszącą odwołanie wniosek o przedstawienie pism procesowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).